

LBRIS

Repressed

We know
books

Elisabeth Naughton

Copyright © 2016 Elisabeth Naughton

Toate drepturile rezervate.

Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,
www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Amintiri reprimite
Elisabeth Naughton

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NAUGHTON, ELISABETH
Amintiri reprimite / Elisabeth Naughton
trad. din lb. engleză: Corina Nicolae -
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8788-3

I. Nicolae, Corina (trad.)

821.111

ELISABETH NAUGHTON

Amintiri reprimite

Traducere din limba engleză
Corina Nicolae

LITERA
București

prolog

„Du-te după el!”

Teama îi crescuse adrenalina și îi făcu pulsul să îi bată mai tare și mai repede în vene. Seth îi spusese să se ducă acasă. Dar nu putuse să o facă. Nu dacă el avea probleme. El putea avea nevoie de ea.

Picioarele i se mișcară înainte ca ea să își dea seama ce se întâmpla. Aerul rece îi umplu plămânii în timp ce se grăbea pe potecă printre copaci. Sări peste pietre și crengi, având grijă să nu se împiedice și să nu se lovească. Începu să răsuflă greu și sacadat. Când zări cabana prin pădurea deasă, era acoperită de un strat subțire de transpirație.

Încetini. Își simți pulsul precum un vuiet în urechi. Degetele îi tremurau în timp ce țâșnea de la un copac la altul, încercând să rămână ascunsă, pentru orice eventualitate. O lumină galbenă ciudată se vedea prin ferestrele de jos ale cabanei. Ea miji ochii, încercând să se uite pe fereastră.

Din interior se auzi o izbitură, și ea sări. Ascunzându-se în spatele unui trunchi de copac, tremură în timp ce se uită de jur împrejur în căutarea lui Seth.

„Te rog, nu fi acolo! Te rog, nu fi acolo...”

Se auzi altă izbitură, ea tresări și se dădu înapoi. Lemn spart pe lemn. Frica o strângea de gât precum o mână de gheață. Avea loc un fel de luptă, dar ea nu putea vedea cine era implicat, nu știa ce se întâmpla. Știa că putea fugi, dar nu își putea mișca picioarele.

Ușa se deschise cu zgomot. Privi îngrozită cum două figuri neclare târau altă siluetă departe de cabană.

Era Seth. Îi cunoștea picioarele lungi și trupul uscățiv. Recunoscuse, în lumina lunii, claia de păr castaniu-deschis.

Cu toate acestea, nu putea înțelege vocile. Nu auzea ce spuneau. Și se îndepărtau de ea. Seth se zbătea și țipa acele cuvinte urâte din cauza cărora mama ei se supăra pe ea pentru că le repeta. Lacrimile îi înțepară ochii. Lui Seth i se întâmpla ceva îngrozitor.

I se strânse stomacul de teamă și de nesiguranță. Trebuia să îl ajute. Trebuia să îl salveze. Nu îi putea lăsa să îl rănească.

Adrenalina îi explodă. Se îndepărtă de trunchiul copacului și fugi prin pădure, urmărind sunetul vocii lui Seth.

„Vă rog, vă rog, vă rog... Nu îl răniți! Nu îl răniți pe Seth al meu!”

O cuprinse un sentiment familiar. Mai fusese prin acea parte de pădure. De mai multe ori în timpul verii. Atentă să stea departe de cărare pentru ca ei să nu o audă și să nu o vadă, le ascultă vocile și fugi în paralel cu mișcarea lor. Dar, înainte de a auzi sunetul apei, știa unde se duceau.

Vuietul cascadei răsună în față. Vocile se amestecau cu sunetul apei. Seth o aducea mereu acolo să înoate când era cald. Bazinul mare de la capătul cascadei întotdeauna fusese un loc de distracții. Dar aceste voci nu se distrau. Erau furioase. Țipau. Se auzi din nou sunetul apei căzând. Urmă încă o dată de vocea lui Seth.

Era îngrozită.

– Nu! Nu...

Inima îi galopa. O dureau picioarele, plămânii îi ardeau, dar nu se opri. Găsi firul apei și alergă de-a lungul lui până când ajunse la cascadă. Apa îi stropea fața, dar se șterse și se prinse de trunchiul unui mic arțar. Panta se termina abrupt, deschizându-se către bazinul aflat zece metri mai jos.

Vocile strigau de undeva din apropiere, dar privirea ei se îndreptă spre clipocirile apei din mijlocul bazinului și spre băiatul care ținea un trup moale sub apă.

Băiatul scoase trupul din apă. Lumina lunii dezvăluia un păr castaniu-deschis. Ea miji ochii pentru a vedea mai bine. Se rugă să nu fie Seth. Tresări când recunoscuse fața fără suflare ce se holba spre cer.

„Nu.” O durere ascuțită îi trecu prin piept. „Nu! Seth!”

Pietrișul scârțâi, dar ea nu se uită să vadă de unde venea acel sunet. Nu putea. Pentru că se putea uita doar la băiatul care ținea în apă, de cămașă, trupul fără suflare al lui Seth. La băiatul care acum se uita la ea cu ochi mari, cuprinși de vină.

Chiar dacă el era cu zece metri mai jos, chiar dacă ea nu putea vedea decât umbre și albul ochilor lui, știa cine era. Îl văzuse în oraș. Auzise totul despre problemele pe care le făcea. Își auzise părinții spunându-i lui Seth să se ferească de băiat.

Dar Seth nu se ferise. Iar în acea seară, băiatul nu se limitase să provoace doar câteva probleme. În acea seară luase singurul lucru pe care ea îl iubise vreodată, iar făcând asta, îi distrusese lumea întreagă.

capitolul 1

Optsprezece ani mai târziu...

Se puteau spune mult despre starea psihică a unei persoane când un iglu din mijlocul Arcticii înghețate părea o variantă mult mai atrăgătoare decât o casă călduroasă și confortabilă.

Încruntându-se, Samantha Parker abandonează documentarul de la televizorul fără sonor, aruncă telecomanda pe pat, apoi se echilibrează pe scara șubredă în timp ce încercă – din nou – să pună pe galeria veche draperia pe care o cumpăraseră. Materialul se prinse într-o parte ruginită a galeriei, așa că împinse mai tare. Un sunet puternic se auzi în cameră chiar înainte ca materialul să treacă de obstacol.

- La naiba!

Sam răsuci bara pentru a vedea unde se ruptesese materialul. O mică tăietură se vedea pe partea din față.

„Perfect.“ Era ceva normal în modul în care se desfășura seara ei – și anul acela. Ridicându-și picioarele, mormăi un „E destul de bine“ și se rugă ca scara să poată susține greutatea corpului ei în timp ce puse bara pe clemele pe care le fixase mai devreme și strânse șuruburile pentru a o fixa. Coborând, se uită încruntată la ce făcuse și se urcă înapoi.

Nu era nici măcar aproape de perfect, dar era destul de bine. Lambriurile roșii se potriveau cu spiralele roșii de pe covertura pe care o comandase online și ascundeau crăpătura din perete de pe partea dreaptă a ferestrei. Nimeni nu ar fi putut vedea ruptura dacă nu s-ar fi uitat de aproape, dar în acest moment nu o mai

interesa. Probabil ar fi trebuit să renunțe și să cumpere o galerie nouă, dar nu mai voia să irosească bani pe această casă veche. Îmbunătățiri. Despre asta era vorba. De când murise mama ei, nu îi păsa decât să facă locul acela să pară decent, astfel încât să ia niște bani când avea să îl vândă și apoi să plece naibii din oraș.

Strânse scara, o sprijini de perete și se urcă din nou în pat. Întorcerea acasă, în Hidden Falls, trebuia să fie ceva temporar, dar se părea că săptămânile ei scăpaseră de sub control, iar prăbușirea pieței imobiliare nu o ajuta deloc. Voia să plece din acest oraș. În afară de faptul că era prea mic, era plin de localnici cărora le plăcea să bârfească. Dar, mai mult decât asta, erau prea multe amintiri urâte aici pentru Samantha. Prea multe amintiri legate de fratele ei, de părinții ei și de tot ce se întâmplase și le distrusese familia.

Imagini ale acelei nopți întunecate din urmă cu optsprezece ani îi licăriseră în minte. Cabana sinistră în ceață, pădurea care șoptea, sunetul cascadei. Dar mai ales țipetele. Atât de multe țipete care încă o trezeau în mijlocul nopții. Îi trecu un fior pe șira spinării, dar alungă amintirile și se forță să nu se gândească la trecut. Dacă n-ar fi făcut asta, ar fi fost trasă într-o lume de coșmar și nu voia să re trăiască totul. Și se chinuise atât de tare să iasă din acel abis! Nu se putea întoarce. Trebuia doar să se concentreze la muncă. Trebuia să depună mai mult efort pentru a vinde casa aceea. Doar atunci putea să plece din acest oraș o dată pentru totdeauna și să nu se mai uite înapoi.

Ceasul de pe perete arăta ora 23.15, dar ea încă nu era obosită. Suspinând în timp ce se relaxă pe mormanul de perne, ignoră lucrările de laborator pe care ar fi putut să le corecteze în favoarea laptopului ei.

Câinele ei golden retriever în vârstă de patru ani, Grimly, scânci și își băgă nasul sub cotul ei înainte ca ea să apese pe prima tastă, apoi îi înghionti mâna.

– Termină, prostuțele! Își mută brațul și se uită repede la linkurile de pe ecran. Va dura doar câteva minute, spuse ea.

Nu îl scosese pe Grimly la plimbare după școală și știa că era agitat, dar stătuse până târziu la muncă pentru a pregăti orele de a doua zi, apoi venise acasă și încercase să facă acele îmbunătățiri magice care, așa cum îi spusese agentul ei imobiliar, aveau să îi vândă casa. Acum era prea interesată să îl caute pe net pe psihiatrul acela despre care directorul ei îi spusese că avea să vină a doua zi ca să observe orele de la liceu pentru a o mai preocupa pozele lui Grimly.

– Dr. McClane, spuse ea în timp ce îi scria numele în motorul de căutare.

Probabil era un bătrân cu părul alb care purta ochelari și tweed de foarte proastă calitate. Sau era foarte slugarnic, așa cum putea fi un manipulator emoțional foarte bine pregătit. Sam petrecuse un număr de ore mai mult decât echitabil pe canapeaua unui doctor din cauza morții fratelui ei, și dacă era un lucru pe care îl învățase de-a lungul anilor, acesta era că terapeuții aveau mai multă putere decât orice alt medic. Puteau ridica o persoană sau puteau să o destabilizeze complet, dar mult mai des își băteau joc de mințile pacienților lor până când nu mai rămânea nimic în afară de nesiguranță și paranoia.

Ignorând amintirile nedorite care încercau să iasă din nou la suprafață, se uită în josul paginii la un ecran plin de fotografii. Unele erau făcute într-o sală de clasă. Altele afară, unde părea a fi o tabără de tineret. Dar în majoritatea erau fețe ale copiilor din diferite medii sociale.

Sam se uită la fotografii și citi descrierile, căutându-l pe psihiatrul priceput, iar într-un final se opri la o fotografie cu doi bărbați, unul bătrân și răvășit, altul tânăr

și prezentabil, amândoi stând în fața unei mese de picnic cu un adolescent între ei.

– Oh, acela trebuie să fie! Sam se concentrează la cel cu părul cărunt și cu ochelari, cu un aer care spunea „Îți voi spune cum vei fi năucit“, din partea stângă, și citi descrierea. Rămase uimită. Se uită din nou la fotografie și citi din nou descrierea. Nu se poate!

Dr. Ethan McClane era bărbatul din partea dreaptă. Cel tânăr, nu judecătorul ridat care stătea lângă un copil de la Hanson House, un cămin pentru adolescenți problematici, unde – conform descrierii – dr. McClane obișnuia să facă voluntariat în timpul liber.

Convinsă că i se părea, Sam deschise o nouă pagină de căutare și începu o cercetare mai detaliată. De data aceasta, apărură mai degrabă fotografii cu dr. McClane decât linkuri către cabinetul lui. Și, da, prima fotografie era corectă, dar, oh, nu era în favoarea tipului! Era absolut atrăgător – în jur de 30 de ani, păr des negru, piele măslinie, un corp de care în mod evident avea grijă și un zâmbet care putea opri traficul.

„Tot este un psihiatru, chiar dacă este bun de pus pe coperta GQ.“

Închizând laptopul dezgustată, Sam îl aruncă în pat și își luă stiloul verde și teancul de lucrări de laborator. Și ce dacă tipul era atrăgător? Tot era un psihiatru nedorit, iar ea nu avea de gând să-l lase pe lângă elevul ei Thomas.

Se uită cu repeziciune pe prima lucrare de laborator, își dădu ochii peste cap la răspunsurile proaste și tocmai era pe punctul să pună o notă când ușa de jos se trânti atât de tare, încât casa se cutremură.

Pulsul lui Sam se accelerează. Grimly mârâi și coborî pe scări. Ridicându-se încet, își spuse că sunetul nu putea veni din interior, pentru că locuia singură și mereu își inculca ușile, dar...

Cu siguranță se auzise de parcă venea din interior.

Înima începu să îi bată cu și mai multă putere. Așeză teancul de lucrări pe pat, apoi se ridică în picioare. Desculță și purtând doar o pijama subțire din bumbac, leși pe hol și se uită în jos peste balustradă la intrarea de dedesubt. Teancurile de cutii erau lângă pereți, dar atenția ei era îndreptată spre Grimly, ridicat pe picioarele din spate și lătrând ca un nebun.

Teama făcu loc frustrării, apoi arsurii reci a furiei. Nu era o ușă din interior. Probabil era ușa unei mașini de afară. Acei adolescenți din nou își băteau joc de ea.

Coborî treptele cu repeziciune, fumegând tot drumul. Mai întâi îi îmbrăcaseră copacii în hârtie igienică. Apoi îi aruncaseră cu ouă în geamuri. Săptămâna trecută îi distruseseră peluza din față, scriind cuvântul PLEACĂ cu plastic alb.

În calitate de profesoară nouă, una care se aștepta ca elevii chiar să își facă temele pe care ea le dădea în loc să se prostească la ore, evident devenise ținta preferată. Dar, dacă ei credeau că o puteau trata ca pe un nimic, trebuiau să se mai gândească.

Ajunse la holul de la intrare, după colț, și se îndreptă spre bucătăria din spatele casei. Geanta, cheile și cărțile ei erau chiar acolo unde le lăsase, pe masa de la bucătărie, când venise din garaj. Se duse spre ele, dar nu își văzu telefonul mobil. Când își verifică geanta, observă că lipsea.

– La naiba!

Grimly intră repede în încăpere, lătrând atât de tare, încât Sam sări în sus, iar conținutul genții se vărsă pe masă. Alunecă spre o ușă care ducea spre garaj, scânci și mârâi și se duse din nou spre partea din față a casei, aproape dărâmand-o pe Sam.

– La naiba, Grimly!

Copiii aceia nenorociți încă erau acolo.

Intrând în birou, luă telefonul fără fir de pe biroul vechi al mamei sale și se duse înapoi spre partea din față

a casei. Se feri de cutiile pe jumătate pline din hol, îl împinse pe Grimly de la ușa lângă care se agita, descuie, deschise ușa larg și țipă:

- Nu mă speriați! Credeți că sunteți tari? Sunteți lași. Arătați-vă, monstruleților!

Grimly trecu de ea, dezechilibrând-o pe Sam, lătratul lui nebun umplând aerul rece. Sam se lovi de tocul ușii cu umărul și se prinse cu mâna liberă pentru a se stabili-za. Simți durerea din braț în timp ce lătratul lui Grimly ocolea casa.

- Câine prost!

O omora cu poznele lui nechibzuite. Ieși pe verandă.

„Câine prost...”

Picioarele îi încetinară, și un loc din pieptul lui Sam se răci, oprind totul în jur. Era un câine prost. Doar un câine prost. Și ultimul lucru pe care ea îl voia era ca niște delincvenți juvenili să creadă că era periculos.

Pulsul i-o luă la goană. Se uită iute la gardul întunecat din față. Lumina din partea stângă se proiecta pe drumul care se infunda. Un stejar bătrân, fără frunze stătea ca un schelet decrepit. Nimic nu se mișca la acea oră - aproape de miezul nopții, într-o noapte de miercuri.

Lătratul lui Grimly se auzea mai tare și mai nebun de după casă. Coborând repede scările subrede ale veran-dei, Sam alergă după el, fără să-i pese că pământul era umed și noroios sau că era desculță. Tot ce voia era să ajungă la câinele ei înaintea acelor copii. Respirând cu greutate, ajunse în cele din urmă la garajul anexat și îl văzu pe Grimly sărind în sus și în jos în fața ușii laterale și lătrând sălbatic la fereastra murdară.

- Grimly! Ușurată că nu pățise nimic, încetini. Vino înapoi chiar acum!

Grimly continuă să latre. Nervoasă, Sam merse în spatele câinelui și îl prinse de zgardă.

- Am spus vino aici!

Îl trase, însă Grimly se smuci înapoi și lătră și mai tare. Ea îi dădu drumul la zgardă. Picioarele îi alunecară pe iarba noroioasă. Cumva, se redresă înainte să cadă. Blestemând înfundat câinele, pe sine însăși și întreaga situație, se ridică, apoi se opri când își dădu seama ce îi captase atenția lui Grimly.

Vopseaua roșie aluneca precum sângele de pe geamul pătrat din partea de sus a ușii. Vopseaua cu care fuseseră scrise cuvintele „CONFORMEAZĂ-TE SAU...”.

Sam se întoarse și se uită în jur la curtea deschisă și la dealurile întunecate din spate. Nimic nu se mișca nici acolo. Erau doar pini în umbră și brazi cât vedeai cu ochii. Dar pădurile erau locul perfect pentru a te ascunde și chiar un loc mai bun să aștepți, iar ea nu avea nici un dubiu că adolescenții care îi făceau viața un calvar erau acolo. Undeva.

Furia reveni fierbinte și rapidă. Glumele copilărești erau altceva. Dar asta era vandalism, iar ea se săturase.

Ridică telefonul fără fir, formă numerele și îl duse la ureche.

- Da, spuse când auzi operatorul.

- Cu șeful de poliție Branson, vă rog! Sunt Samantha Parker.

Operatorul mormăi ceva despre faptul că șeful de poliție era prea ocupat pentru a prelua apeluri personale, dar Sam abia dacă asculta. Will era un prieten de familie apropiat. Când ea venise în urmă cu câteva luni pentru a avea grijă de mama ei, el îi spusese să sune dacă avea nevoie de ceva, iar acum avea nevoie de el mai mult decât de oricine altcineva. Putea găsi amprente. Cu amprente ar fi prins răufăcătorii. Și de data cu siguranță avea să depună plângere. Era departe de a se mai purta frumos.

Se întoarse la ușă și se uită peste literele care curgeau, în timp ce aștepta să vină Will. Mașina ei era parcată în mijlocul garajului, nemișcată, exact așa cum o lăsase.

Dar pensula folosită și cutia cu vopsea roșie de pe scaunul pe care îl lăsase lângă masa de lucru a tatălui ei erau noi.

Sam se uită din nou la literele pictate. Pulsul îi bătea sacadat. Încet, își plimbă degetele peste litere.

Nu simți nimic în afară de sticlă rece.

I se puse un nod în gât. Nemaipăsându-i de amprente, se îndreptă spre mânerul ușii și îl roti.

Nu se clinti.

- Sam?

Inima lui Sam o luă la goană, iar vocea familiară a lui Will abia dacă reuși să împiedice degetele înghețate ale fricii să-i curgă pe șira spinării.

Pentru că în garajul ei incuiat intrase cineva.

Cineva putea fi în casa ei exact în acel moment.

capitolul 2

Ethan McClane avea nevoie de o țigară nenorocită.

Nu, nevoia și dorința erau două lucruri diferite. Dorea o țigară. Ceea ce îi trebuia era o lovitură în moalele capului pentru că fusese de acord cu această idee de la bun început.

Băgă în gură o bomboană Life Savers cu gust de cireșe, una care îi reducea foarte puțin pofta de nicotină, și se uită spre clădirea veche a Liceului Hidden Falls. Privind din siguranța mașinii sale marca BMW, nu părea să se fi schimbat foarte multe. Curtea era în continuare mare și goală, cu excepția câtorva stejari care erau mai mari decât și-i amintea el. Câțiva copii pierdeau vremea afară, vorbind în soarele de după-amiază târzie. Se auzeau strigăte de pe câmpul din apropiere, unde se antrena echipa de fotbal.

Scena familiară părea calmă și liniștită, dar lui Ethan i se strânse stomacul de nervi. Aproape douăzeci de ani mai târziu, gândul de a fi în acest oraș placid

din nord-vestul statului Oregon îl făcea să se simtă îngrozitor.

„Revino-ți! Amintește-ți de ce ești aici! Nu este nimic personal de data asta.”

Își scoase ochelarii de soare și îi aruncă pe bord. Ar fi trebuit să își dea seama de îndată ce îl sunase judecătorul Wilson în legătură cu acest caz. Avea propriul cabinet acum. Nu mai lucra la stat. Nu mai trebuia să evalueze ori să trateze delincvenți juvenili dacă nu mai voia. Dar îi era dator bătrânului judecător scortos pentru că fusese indulgent cu unul dintre băieții lui. Și dacă se gândea îndeajuns de mult, trebuia să recunoască faptul că se gândise că avea să îi facă bine să ia acest caz pro bono. Că poate avea să-l forțeze să își înfrunte propriii demoni pentru a putea lăsa trecutul în urmă o dată pentru totdeauna.

Bineînțeles, asta era înainte de a fi efectiv acolo. Dumnezeu, câtă nevoie avea de o țigară! Și de o blesmată de lobotomie.

Deschise portiera BMW-ului, își luă geanta de pe locul pasagerului și coborî din mașină. Îl întâlnise o singură dată pe Thomas Adler. Imediat după ce băiatul fusese ridicat pentru intrare prin efracție în Portland. Thomas era acuzat de multe - furt, atac, vandalism -, dar, în loc să îl arunce în detenție pentru ultima faptă, judecătorul Wilson decisese că, de fapt, Thomas avea nevoie de o schimbare de peisaj și de consiliere. Acum, Thomas locuia cu bunica lui înstrăinată într-un mic oraș din Hidden Falls, iar Wilson îl rugase pe Ethan să îl ajute pe puști să se acomodeze cu noile împrejurări.

Ethan nu era naiv. Știa, din experiența căpătată de-a lungul anilor în care lucrase pentru stat, că unii copii pur și simplu nu puteau fi ajutați. Spera doar că Thomas nu era unul dintre ei.

Aerul rece de început de noiembrie împrăstia frunzele abia căzute, care foșneau în drumul lui, în timp